ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA
UPRAVNO SODIŠČE RS, NOVA GORICA
23.6. 2026
Podpis pristojne sodne osebe:

REPUBLIKA SLOVENIJA – UPRAVNO SODIŠČE – ODDELEK V N. GORICI – 2

REPUBLIKA
SLOVENIJA
UPRAVNO
SODIŠČE

Podpisnik: Lea Chiabai
Izdajatelj: Republika Slovenija
Serijska št.: 1235762214033
Podpisano: 23.06.2026 15:05:01

III U 34/2026-14

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije, oddelek v Novi Gorici, je po sodnici posameznici, višji sodnici Lei Chiabai,

v upravnem sporu tožeče stranke: , zoper toženo stranko: **REPUBLIKA SLOVENIJA,** ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Dunajska cesta 22, Ljubljana,

zaradi **dostopa do informacij javnega značaja,**

o **tožbi** zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca, št. 090-401/2025/5 z dne 13. 2. 2026,

23. junija 2026

RAZSODILO:

Tožba se zavrne.

OBRAZLOŽITEV:

Povzetek poteka postopka pri Centru za socialno delo Južna Primorska in povzetek izpodbijane odločbe

1. Tožnik je 9. 7. 2025 pri Centru za socialno delo Južna Primorska (v nadaljevanju CSD) vložil zahtevo, da mu v zvezi s postopkom, ki ga vodi in v katerem se sklicuje na "verjetnost" ali "možnost škode za otroka": - pojasni, na katerih strokovnih podlagah, smernicah ali metodologiji temelji ocena tveganja za otroka; - omogoči vpogled v vse uporabljene dokumente, ki jih je uporabil pri oblikovanju presoje ogroženosti otroka; - navede, kateri dejavniki tveganja so bili upoštevani in kako so bili ovrednoteni: - pojasni, ali je bila ocena izvedena v skladu z veljavnimi smernicami ministrstva in ali je bila vključena multidisciplinarna skupina. Navedel je še, da zahtevo podaja na podlagi Zakona o splošnem upravnem postopku (v nadaljevanju ZUP) in Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (v nadaljevanju ZDIJZ), saj gre za podatke, ki bistveno vplivajo na njegove pravice in pravni položaj. Po pozivu CSD je tožnik z odgovorom z dne 24. 7. 2025 potrdil, da se njegova zahteva nanaša na zadevo, ki jo CSD vodi pod št. (Ukrepi za varstvo koristi otroka). Ta se nanaša na njegovo hčerko, zahteva pa vpogled v celotno zadevo od oktobra ali novembra 2024 dalje. Gre za tri ločene zadeve, ki so zanj zelo pomembne. Predložil je tudi štiri dokumente (zahteva za vpogled v dokumentacijo in obrazložitev postopka prijave kaznivega dejanja policiji; zahteva za obrazložitev odločbe o neobveščenosti ob poskusu samomora otroka in za vpogled v uporabljeno metodologijo; zahteva za vpogled v dokumentacijo in strokovno oceno ogroženosti otroka; zahteva za vpogled v strokovne podlage in metodologije ocenjevanja ogroženosti ter v dokumentacijo multidisciplinarnega tima), v uvodu vsakega od njih pa navedel, da CSD poziva k odgovorom.

2. CSD je del tožnikovih vlog obravnaval kot zahtevek na podlagi ZUP in o njem odločil s sklepom št. 020-56/2025-31933/10 z dne 4. 8. 2025 (v nadaljevanju sklep CSD z dne 4. 8. 2025), del vlog pa obravnaval na podlagi ZDIJZ in o tem odločil z odločbo, št. 020-56/2025-31933-11 z dne 4. 8. 2025 (v nadaljevanju odločba CSD z dne 4. 8. 2025). S sklepom je zavrgel tožnikovo zahtevo: - za vpogled v dokumentacijo in obrazložitev postopka prijave kaznivega dejanja policiji s strani CSD dne 9. 7. 2025; - za obrazložitev odločitve o neobveščenosti ob poskusu samomora otroka ter vpogled v uporabljeno strokovno metodologijo; - za vpogled v dokumentacijo in obrazložitev in strokovno oceno ogroženosti

otroka z dne, ko je CSD prejel informacijo o poskusu samomora mld.
; in - za vpogled v strokovne podlage in metodologije ocenjevanja ogroženosti otroka ter dokumentacijo mulidisciplinarnega tima. Z odločbo z dne 4. 8. 2025 pa je CSD zavrnil tožnikovo zahtevo za dostop do informacij javnega značaja v delu, ki se nanaša na vpogled v celotno zadevo št.
(prvi odstavek 1. točke izreka) in tožnikovo zahtevo v delu, ki se nanaša na posredovanje pojasnil, obrazložitev in informacij glede postopkov oziroma obravnave mld. v tej zadevi (drugi odstavek 1. točka izreka). Tožnikovi zahtevi je ugodil v delu, ki se nanaša na dostop do smernic ter drugih strokovnih navodil oziroma orodij, uporabljenih pri obravnavi zadeve št. 1203-185/2024-31933 (tretji odstavek 1. točka izreka). Določil je še, da stroškov postopka ni bilo (2. točka izreka).

3. Zoper odločbo CSD z dne 4. 8. 2025 je tožnik vložil pritožbo, ki jo CSD odstopil v reševanje toženi stranki. Ta je tožnikovo pritožbo z odločbo, št. 090-401/2025/5 z dne 13. 2. 2026 (v nadaljevanju izpodbijana odločba) zoper prvi in drugi odstavek 1. točke izreka odločbe CSD z dne 4. 8. 2025 zavrnila (1. točka izreka) ter odločila, da v postopku reševanja pritožbe niso nastali posebni stroški (2. točka izreka).

4. Tožena stranka v obrazložitvi povzema tožnikovo pritožbo. Tožnik je v pritožbi navajal, da gre v obravnavani zadevi za enoten sklop dokumentov, ki imajo zanj, kot očeta mladoletne osebe, pravne posledice in je zato smiselno, da se obravnavajo celovito. Zahtevani dokumenti so bili uporabljeni kot strokovna podlaga za odločanje v sodnih postopkih. Na njihovi podlagi je bil izdan sklep o prepovedi približevanja, vodita se tudi dva postopka pri CSD glede določanja stikov in skrbi za otroka. Kot oče mladoletne osebe, ki ima roditeljsko pravico, ima pravico do seznanitve s temi dokumenti, saj vplivajo na njegove pravice in obveznosti, posredovani pa so bili tudi sodišču, ne da bi imel možnost vpogleda vanje. CSD je njegovo zahtevo za vpogled v dokumente zavrnil z obrazložitvijo, da gre za varovane osebne podatke, ni pa presojal možnosti delnega dostopa z anonimizacijo, niti ni upošteval njegovega pravnega interesa. Dostop bi mu moral biti omogočen vsaj glede njegovih osebnih podatkov in osebnih podatkov otroka, ob ustrezni zaščiti tretjih oseb. V pritožbi se je skliceval na 5. in 6. člen ZDIJZ, 15. člen Splošne uredbe o varstvu osebnih podatkov in 30. člen Zakona o varstvu osebnih podatkov (v nadaljevanju ZVOP-2), pa tudi na sodno prakso, in sicer sodbi Upravnega sodišča I U 1633/2021 in III U 43/2021. Tožnik je pritožbo dopolnil z vlogo z dne 26. 11. 2025 in zahteval, da tožena stranka: - presodi, ali so v spisu ob vsaki posamezni listini, katere vpogled je bil omejen, priloženi pravočasni sklepi o omejitvi vpogleda skladno z 82. členom ZUP; - preveri, ali je CSD pri omejevanju dostopa do listin uporabil zakonite in jasno artikulirane pravne temelje ter ali so bili pravilno uporabljani 93. člen Zakona o socialnem varstvu (v nadaljevanju ZSV) in drugi predpisi; - ugotovi kršitev pravice tožnika do pravočasnega, popolnega in zakonitega vpogleda v vse

relevantne listine v postopku; - zagotovi, da bo vpogled omogočen na pravi zakonski podlagi; - ukrepa za odpravo ugotovljenih nezakonitosti in kršitev zakona.

5. Tožena stranka glede na pritožbene navedbe ugotavlja, da tožnik odločbo CSD z dne 4. 8. 2025 izpodbija v zavrnilnem delu, torej izpodbija prvi in drugi odstavek 1. točke izreka te odločbe (zavrnitev zahteve za vpogled v celotno zadevo št. ter zavrnitev zahteve za posredovanje pojasnil, obrazložitev in informacij glede postopkov oziroma obravnave konkretne posameznice v tej zadevi). Pojasnjuje, da mora, preden se spusti v vsebinsko obravnavo zadeve, presoditi, ali gre pri zahtevani informaciji za informacijo javnega značaja in ali obstajajo morebitne izjeme od prostega dostopa. Ne presoja pa npr. vprašanja zakonitosti in pravilnosti poslovanja organov in njihovih odločitev, saj to spada v področje dela drugih organov. Tožena stranka se zato ni opredeljevala do pritožbenih navedb glede sklepa, ki ga je CSD izdal na podlagi 82. člena ZUP in tudi ne glede pravilnosti uporabe določb ZSV in drugih predpisov, ki ne urejajo pravice dostopa do informacij javnega značaja. Iz podatkov upravnega spisa je razvidno, da je tožnik pri CSD dne 24. 8. 2025 vložil tudi zahtevo za seznanitev z lastnim osebnimi podatki, kar pa je predmet drugega postopka, ki poteka pri CSD na podlagi ZVOP-2 in ne na podlagi ZDIJZ. Ker torej tožnik uveljavlja dostop do istih dokumentov na različnih pravnih podlagah, ki so namenjene uveljavljanju različnih pravic, postopkov ni mogoče voditi celovito, kot to predlaga tožnik.

6. Dostop do informacij po ZDIJZ se ne presoja z vidika okoliščin posameznega prosilca, temveč z vidika vsebine informacij in postavljene zahteve za dostop do teh informacij. Treba se je vprašati, ali gre za informacije, ki bi jih lahko pridobil tudi kdo drug, če bi zanje zaprosil, ne glede na njegov pravni interes ali osebni status, kar je načelo univerzalnega prosilca oziroma načelo *"erga omnes"*. Ob upoštevanju povedanega se zato tožena stranka ne opredeljuje do osebnih okoliščin tožnika, to je v konkretni zadevi do tega, da imajo zahtevani dokumenti za tožnika pravne posledice, da mu je bil na podlagi teh dokumentov izdan sklep o prepovedi približevanja ter da se pri CSD vodita dva postopka glede določanja stikov in skrbi za otroka. Trditve tožnika, da CSD ni upošteval njegovega pravnega interesa ter sklicevanje na pravico do seznanitve z lastnimi osebnimi podatki, so torej v predmetni zadevi irelevantne.

7. Tožena stranka v nadaljevanju citira določbo 3. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ ter 4. člena Splošne uredbe o varstvu osebnih podatkov[1]. Pojasnjuje, da razkritje in dajanje osebnih podatkov na razpolago pomeni njihovo obdelavo, ZDIJZ pa ne daje organom pravne podlage, da razkrivajo oziroma dajejo na

1 Uredba (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (Splošna uredba o varstvu podatkov) (UL L, št. 119 z dne 4. 5. 2016, str. 1), zadnjič popravljene s Popravkom (UL L, št. 127 z dne 23. 5. 2018, str. 2).

razpolago osebne podatke posameznikov, s katerimi razpolagajo zaradi izvrševanja svojih zakonitih pristojnosti. Razkritje osebnih podatkov v postopku dostopa do informacij javnega značaja je zato dopustno le v primeru, ko gre za osebne podatke, ki hkrati pomenijo npr. podatke o porabi javnih sredstev, ali podatke, povezane z opravljanjem javne funkcije ali delovnega razmerja javnega uslužbenca, ali ko organ odloči, da je treba podatke razkriti zaradi prevladujočega interesa javnosti, pod določenimi pogoji pa osebne podatke iz dokumentov izločiti in prosilca seznaniti s preostalimi deli dokumentov.

8. Iz spisovne dokumentacije izhaja, da je tožnik zahteval dostop do dokumentacije oziroma informacij v zvezi z ukrepi za varstvo mladoletne posameznice in do informacij v zvezi s tožnikom kot njenim očetom, npr. glede postopka prijave kaznivega dejanja, neobveščanja ob poskusu samomora otroka, strokovne ocene ogroženosti otroka, strokovne podlage in metodologije ocenjevanja ogroženosti otroka, dokumentacije multidisciplinarnega tima. Tožena stranka meni, da je treba zahtevani dostop do dokumentacije oziroma informacij zavrniti na podlagi 3. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Pojasnjuje, da je že podatek o tem, da se v povezavi z nekom izvajajo ukrepi za varstvo otroka, treba obravnavati kot osebni podatek posameznika. Ker je tožnik že v svoji zahtevi navedel ime mladoletnega otroka in svoje ime, tožena stranka ugotavlja, da tudi s prikritjem osebnih podatkov na zahtevanih dokumentih ne bi bilo mogoče zagotoviti anonimnosti posameznikov, na katere se ti dokumenti nanašajo ter se ob tem sklicuje na sodbe Upravnega sodišča I U 1391/2013 z dne 11. 12. 2013, I U 1588/2012 z dne 19. 2. 2014 in I U 684/2014 z dne 27. 8. 2014. V teh zadevah je sodišče sprejelo stališče, da anonimizacija ni mogoča v primeru, ko prosilec navede osebne podatke posameznika, na podlagi katerih je ta določljiv in zahteva zanj določene osebne podatke. Smiselno enako izhaja tudi iz dosedanje prakse tožene stranke, npr. v zadevi št. 090-201/2019 z dne 30. 9. 2019, ki ji je pritrdilo Upravno sodišče s sodbo I U 1807/2020 z dne 10. 11. 2021. Ker je tožena stranka v obravnavani zadevi ugotovila obstoj izjeme po 3. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, se ni opredeljevala do vprašanja, ali CSD razpolaga z vsemi zahtevanimi informacijami javnega značaja, niti glede vprašanja, ali je mogoč delni dostop po 7. členu ZDIJU.

Povzetek tožbe

9. Tožnik je zoper odločitev tožene stranke vložil tožbo v upravnem sporu, s katero sodišču najprej predlaga, da odpravi izpodbijano odločbo in odločbo CSD z dne 4. 8. 2026 ter naloži CSD, da mu omogoči vpogled v celoten spis št. podrejeno pa, da naloži CSD da izda zakonit sklep o omejitvi vpogleda po 82. členu ZUP, z navedbo konkretnih listin, razlogov in pravne podlage, ugotovi pa naj se, da je izpodbijana odločba ob bistvenih kršitvah postopka v nasprotju z ustavnimi pravicami tožnika.

10. Tožnik navaja, da je pri CSD zahteval vpogled v dokumentacijo v zadevi št.

, ki se nanaša na njega in na njegovo mladoletno hčerko. Gre za dokumente, ki so bili uporabljeni v sodnih postopkih in imajo za oba neposredne posledice. CSD je zahtevo razdelil na dva postopka, ki ju je vodil po ZUP in po ZDIJZ, vpogleda pa mu ni dovolil. CSD mu ob tem ni izdal sklepa po 82. členu ZUP, kar je nujno, kadar organ omeji vpogled. Za tako razdelitev ne obstaja nobena pravna podlaga, tega tudi ne določa ZUP. Gre za arbitrarno ravnanje v nasprotju z načelom zakonitosti. Sklicuje se na odločbo tožene stranke v drugi zadevi št. 090416/2025/4 z dne 10. 12. 2025, ko je tožena stranka sama ugotovila, da prvostopenjski organ uporablja napačne pravne podlage in da je bila odločba izdana v nasprotju z ZDIJZ. To odločbo navaja kot indikator ponavljajočih se postopkovnih nepravilnosti pri obravnavi zahtev po ZDIJZ, kar kaže na sistemski značaj problema. Sodišče naj upošteva, da je tožnik vložil tudi tožbo zoper odločbo Ministrstva za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti z dne 5. 11. 2025. Združitve zadev ne predlaga, meni pa, da je za celovito razumevanje zadeve pomembno, da se upošteva njuno medsebojno povezanost, saj obe kažeta na sistemske nepravilnosti.

11. Tožena stranka je v izpodbijani odločbi sama priznala, da pri delovanju CSD prihaja do nepravilnosti, vendar pa se do njih ni opredelila zaradi omejenosti svojih pristojnosti, četudi gre za nadzorni organ. Upravno sodišče je zato organ, ki lahko celovito presodi zakonitost poslovanja CSD in odpravi sistemske kršitve. CSD pravnih praznin ne izkorišča zgolj pasivno, temveč zavestno in namerno ter vodi postopke na način, ki omogoča izigravanje procesnih pravil, prikrivanje nepravilnosti in izogibanje odgovornosti. Gre za opustitev dolžnega ravnanja nosilca javnih pooblastil in lahko v skrajnih primerih izpolnjuje tudi znake kaznivih dejanj, kar dodatno potrjuje nujnost sodne presoje. Zaradi nepravilnosti so že sproženi postopki pri policiji na podlagi njegovih kazenskih ovadb, poslanih državnemu tožilstvu, kar kaže na sistemski značaj kršitev. Zaveda se, da kazenski vidiki niso predmet upravnega spora, jih pa omenja, ker kažejo, da nepravilnosti niso le sistemske napake.

12. Tožnik navaja, da je tožena stranka napačno uporabila ZDIJZ in ignorirala določbe ZUP. Odločala je izključno po ZDIJZ, četudi je tožnik stranka postopka in zahteva vpogled v lastni spis, gre pa za postopke v zvezi s koristmi otroka, ZDIJZ ni namenjen uveljavljanju procesnih pravic strank. Edini ustrezni zakon je ZUP, ki v 82. členu določa pravico do vpogleda v spis, kar bi morala tožena stranka upoštevati in uporabiti pri odločanju.

13. Nadalje uveljavlja kršitev 82. člena ZUP, ki ga citira in navaja, da CSD ni izdal sklepa o omejitvi vpogleda, tako kot to zahteva ta zakonska odločba. Gre za bistveno kršitev določb postopka, tožena stranka pa tega ni presojala, ker se je omejila na ZDIJZ. Poleg tega se tožena stranka tudi ni opredelila do njegovih pritožbenih navedb, s katerimi je uveljavljal možnost delnega dostopa, načelo sorazmernosti, vpliv na druge postopke, pravico do vpogleda kot starš ter

enakopravno obravnavo med staršema. Opustitev tega pomeni bistveno kršitev določb postopka. Tožnik CSD očita sistematične nepravilnosti, in sicer manipulacije z listinami, kot so zamiki vnosa listin, dvojni vnosi, listine brez zaporednih številk, sumi naknadnega sestavljanja listin in selektivnega dodajanja, ter to, da listine niso posredovane sodišču in strankam. Gre za kršitve odredbe o upravnem poslovanju, kršitve ZUP, ter kršitev načel transparentnosti, enakosti orožja in koristi otroka. Tudi teh kršitev tožena stranka ni presojala in se do njih ni opredelila, četudi jih je v pritožbi izpostavil. Takšen pristop omogoča nadaljevanje nezakonitih praks CSD in onemogoča učinkovito pravno varstvo. Tožena stranka je opustila tudi zakonsko dolžnost, da presodi, ali je mogoče tožniku zagotoviti vsaj delni dostop do delov dokumentacije, kar je temeljni mehanizem za uravnoteženje pravic, pač pa je potrdila stanje, v katerem lahko CSD nadaljuje z nepravilnim vodenjem spisov brez nadzora. Uveljavlja, da se CSD izogiba dejanskim problemom in zanemarja koristi otroka, saj postopke fragmentira, ministrstvo in tožena stranka napak ne odpravljata, organi pa se ukvarjajo s formalnostmi in prelagajo odgovornost, kar je kršitev načel materialne resnice iz 8. člena ZUP, načela ekonomičnosti iz 14. člena ZUP, največje koristi otroka iz 8. člena ZSV in 6. člena Družinskega zakonika (DZ) ter kršitev pravice do učinkovitega sodnega varstva iz 23. člena Ustave. Tožena stranka se do koristi otroka ni opredelila, s tem pa kršila materialno pravo. Nazadnje tožnik navaja, da so mu bile z zavrnitvijo vpogleda kršene ustavne pravice, in sicer do enakega varstva pravic iz 22. člena, do sodnega varstva iz 23. člena in do družinskega življenja iz 54. člena, vse Ustave ter pravica do poštenega postopka iz 6. člena in do spoštovanja družinskega življenja iz 8. člena EKČP. Izpodbijana odločitev temelji na formalistični razlagi ZDIJZ, brez upoštevanja dejanskega stanja, kar je v nasprotju z načelom materialne resnice in načelom ekonomičnosti.

14. Sklepno tožnik predlaga, da Upravno sodišče odpravi izpodbijano odločbo in zadevo vrne toženi stranki v ponovno odločanje. Toženi stranki naj naloži, da se opredeli do vseh pritožbenih navedb. Sodišče naj ugotovi, da so bila v postopku bistveno kršena pravila postopka, da je bila kršena pravica do vpogleda in da obstajajo sistemske nepravilnosti. V ponovljenem postopku v zadevi naj se presodi tudi možnost delnega dostopa. Tožba presega tožnikov osebni interes in se nanaša na sistemska vprašanja zakonitosti delovanja CSD in nadzornih organov. Vprašanje prizadene številne starše in otroke, pomembno je tudi z vidika zaupanja v delovanje javnih organov.

Nadaljnji potek postopka upravnega spora

15. Tožena stranka v odgovoru na tožbo vztraja pri sprejeti odločitvi in razlogih zanjo, sodišču pa predlaga, naj tožbo zavrne kot neutemeljeno. Zmotno je stališče tožnika, da je pri odločitvi napačno uporabila ZDIJZ in ne ZUP. Tožnik je v zahtevi in njenih dopolnitvah navajal, da za informacije zaproša na podlagi

ZDIJZ in na podlagi ZUP. ZUP v 82. členu ureja pravico strank do pregledovanja dokumentov zadeve, ZDIJZ pa pravico vsakogar, da dostopa do različnih informacij javnega značaja, s katerimi razpolagajo organi zavezanci. Gre za različni pravni podlagi in urejanje dveh različnih pravic. Zahteve za dostop do dokumentov, vložene na podlagi ZUP, zato ni mogoče enačiti z zahtevo, vloženo na podlagi ZDIJZ. Tožena stranka vztraja, da je CSD ravnal pravilno, ko je o tožnikovih zahtevah odločal z dvema različnima odločbama. Sklep, ki ga je izdal dne 4. 8. 2025 na podlagi 82. člena ZUP, ne sodi v pristojnost tožene stranke, je pa bila predmet odločanja tožene stranke odločba CSD z dne 4. 8. 2025, izdana na podlagi ZDIJZ. Tožena stranka je bila v postopku pristojna presojati zgolj vprašanje, ali gre v primeru informacij, ki jih je zahteval tožnik, za informacije javnega značaja in ali obstajajo morebitne izjeme od prostega dostopa do teh informacij, ni pa pristojna presojati vprašanja zakonitosti in pravilnosti poslovanja CSD in drugih njegovih odločitev. Tožena stranka se zato tudi ni opredeljevala do pritožbenih navedb glede sklepa z dne 4. 8. 2025 ter glede pravilnosti uporabe določb ZSV in drugih predpisov, ki ne urejajo dostopa do informacij javnega značaja v obravnavanem primeru. Posledično se tožena stranka tudi ne opredeljuje do tožnikovih navedb o zatrjevanih sistematičnih nepravilnostih CSD, saj za odločitev v zadevi niso pravno relevantne. Neutemeljeni so tudi tožnikovi očitki, da bi se morala tožena stranka opredeliti glede vpliva na druge postopke, pravice do vpogleda starša in enakopravne obravnave med staršema. Dostop do informacij na podlagi ZDIJZ se namreč ne presoja z vidika okoliščin posameznega prosilca, pač pa glede na vsebino informacij in glede na postavljene zahteve. Pri tem se je treba vprašati, ali bi te informacije lahko pridobil tudi kdorkoli drug, če bi pri organu postavil zahtevo za dostop do informacij javnega značaja. Gre za tako imenovano načelo univerzalnega prosilca *"erga omnes"*, na podlagi katerega se presoja, ali lahko zahtevane dokumente prejme kdorkoli, ne glede na pravni interes ali osebni status prosilca. Ob upoštevanju tega načela se tožena stranka do osebnih okoliščin tožnika ni opredeljevala, enako tudi ne na pritožbene navedbe glede tožnikovega pravnega interesa ob sklicevanju na pravico do seznanitve z lastnim podatki. Dosledno upoštevanje načela univerzalnega prosilca je v obravnavani zadevi tudi v korist otroka, saj se preprečuje, da bi kdorkoli prišel do osebnega podatka, da se v povezavi s konkretnim otrokom izvajajo ukrepi za njegovo varstvo. Tožena stranka zato zavrača tožnikove navedbe, da se do vprašanja koristi otroka ni opredelila. Zavrača pa tudi tožbeni ugovor, da se ni opredelila do možnosti delnega dostopa, saj je na podlagi 3. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ ugotovila, da je varovan osebni podatek tudi podatek o tem, da se v povezavi z nekom izvajajo ukrepi za varstvo otroka, kar je v izpodbijani odločbi pojasnila, prav tako tudi pojasnila, da se ne more in ne sme opredeliti niti glede vprašanja, ali CSD razpolaga z zahtevanimi informacijami javnega značaja niti glede vprašanja, ali bi bil mogoče delni dostop do informacij na podlagi 7. člena ZDIJZ, pri tem pa citirala za zadevo relevantno sodno prakso Upravnega sodišča.

16. Tožnik v vlogi z dne 17. 3. 2026 poudarja, da ZDIJZ ne prepoveduje obravnave konkretnega primera in ne določa, da bi morala tožena stranka presojati zahteve abstraktno ali ločeno od dejanskega stanja, saj se presoja vedno opravi glede na konkretno zadevo. Sklicevanje tožene stranke na načelo *"erga omnes"* ne izključuje presoje, ali organ razpolaga z dokumenti, ali je mogoč delni dostop, ali je organ ravnal zakonito, ali je izdal sklep po 82. členu ZUP in ali je prikrival dokumente. Tožena stranka se torej s sklicevanjem na formalni pristop neutemeljeno izogiba vsebinski presoji. ZDIJZ ureja dostop do informacij, s katerimi razpolaga javni organ, to je konkretno z dokumenti spisa CSD št. in z odločbo 090-401/2025/5. Dokumentacija je del uradnega spisa, zato po definiciji predstavlja informacijo javnega značaja. V obravnavani zadevi so torej izpolnjeni vsi pogoji za uporabo ZDIJZ. Tožena stranka se ni opredelila do bistvenih tožbenih navedb glede neizdaje sklepa po 82. členu ZUP, napačne uporabe ZUP in ZDIJZ, možnosti delnega dostopa, očitkov o manipulaciji z listinami, selektivnega vodenja spisa, vpliva dokumentov na pravice mladoletnega otroka, kršitve načela kontradiktornosti in kršitve enake obravnave strank. Pred Upravnim sodiščem se že vodi ločen upravni spor zoper Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti, ki se nanaša na iste postopke in isto dokumentacijo CSD, v obeh postopkih pa se pojavljajo enake nepravilnosti, kar kaže, da ne gre za posamični spodrsljaj, pač pa za vzorec ravnanja javnih organov. Tožena stranka poskuša ustvarjati vtis, da zadeva ni v javnem interesu, četudi ZDIJZ ne zahteva izkaza javnega interesa, pravica do dostopa do informacij javnega značaja pa je pravica vsakogar. Sklicevanje tožene stranke na odsotnost javnega interesa je zato zavajajoče in pravno nerelevantno. Izogibanje vsebinski presoji ne more biti v korist otroka, ki je predmet ukrepov, tožena stranka pa na bistvo tožbe ni odgovorila.

17. Sodišče je odločitev v zadevi sprejelo brez izvedbe glavne obravnave, saj sta se obe stranki postopka strinjali, da sodišče odloči na podlagi pisnih vlog in pisnih dokazov ter se glavni obravnavi odpovedali (tožena stranka v odgovoru na tožbo, tožnik pa v izjavi, ki jo je sodišče prejelo 17. 4. 2026).

Sodna presoja

18. Tožba ni utemeljena.

19. Po presoji sodišča je odločitev tožene stranke pravilna in zakonita, izhaja iz podatkov v upravnih spisih ter ima oporo v materialnih predpisih, na katere se sklicuje. Tožena stranka je v izpodbijani odločbi pojasnila in utemeljila razloge za sprejeto odločitev ter se opredelila do vseh tožnikovih pritožbenih navedb. Kolikor iz te obrazložitve ne izhaja drugače, sodišče razlogom, ki so navedeni v izpodbijani odločbi v celoti sledi in se nanje sklicuje (drugi odstavek 71. člena Zakona o upravnem sporu, v nadaljevanju ZUS-1). V zvezi s tožnikovimi tožbenimi ugovori pa še dodaja:

20. Tožnik je 9. 7. 2025 pri CSD vložil zahtevo, da mu v zvezi s postopkom, ki ga ta vodi pod št. , (Ukrepi za varstvo koristi otroka) in se nanaša na njegovo mladoletno hčerko: - pojasni, na katerih strokovnih podlagah, smernicah ali metodologiji temelji ocena tveganja za otroka; - omogoči vpogled v vse uporabljene dokumente, ki jih je uporabil pri oblikovanju presoje ogroženosti otroka; - navede, kateri dejavniki tveganja so bili upoštevani in kako so bili ovrednoteni: - pojasni, ali je bila ocena izvedena v skladu z veljavnimi smernicami ministrstva in ali je bila vključena multidisciplinarna skupina. Zahtevo za dostop do teh podatkov je vložil na podlagi ZUP in na podlagi ZDIJZ. CSD je s sklepom z dne 4. 8. 2025 zavrgel tožnikovo zahtevo, vloženo po ZUP. Z odločbo z dne 4. 8. 2025 je njegovo zahtevo za dostop do informacij javnega značaja v delu, ki se nanaša na vpogled v celotno zadevo št. (prvi odstavek 1. točke izreka) in zahtevo v delu, ki se nanaša na posredovanje pojasnil, obrazložitev in informacij glede postopkov oziroma obravnave mld. v tej zadevi, zavrnil (drugi odstavek 1. točka izreka), tožnikovi zahtevi pa v delu, ki se nanaša na dostop do smernic ter drugih strokovnih navodil oziroma orodij, uporabljenih pri obravnavi zadeve št. , ugodil (tretji odstavek 1. točka izreka). Zoper prvi in drugi odstavek te odločbe je tožnik vložil pritožbo. O pritožbi je tožena stranka odločila z izpodbijano odločbo, s katero je pritožbo zavrnila, tožnik pa je zoper to odločitev vložil tožbo v upravnem sporu. Predmet sodne presoje v tej zadevi je izpodbijana odločba, ki jo je tožena stranka izdala na podlagi določb ZDIJZ.

21. ZDIJZ ureja postopek, ki vsakomur omogoča prost dostop in ponovno uporabo informacij javnega značaja, s katerimi razpolagajo državni organi, organi lokalnih skupnosti, javne agencije, javni skladi in druge osebe javnega prava, nosilci javnih pooblastil in izvajalci javnih služb (prvi odstavek 1. člena ZDIJZ). Namen tega zakona je zagotoviti javnost in odprtost delovanja organov ter omogočiti uresničevanje pravice fizičnih in pravnih oseb, da pridobijo informacije javnega značaja; zato si morajo organi prizadevati, da dosežejo čim večjo obveščenost javnosti o svojem delovanju (2. člen ZDIJZ). Informacija javnega značaja je informacija, ki izvira iz delovnega področja organa, nahaja pa se v obliki dokumenta, zadeve, dosjeja, registra, evidence ali drugega dokumentarnega gradiva, ki ga je organ izdelal sam, v sodelovanju z drugim organom, ali pridobil od drugih oseb (prvi odstavek 4. člena ZDIJZ). Na tej podlagi sodišče ugotavlja, da informacije, ki jih zahteva tožnik, izhajajo iz delovnega področja CSD, ki je državni organ, in gre torej za informacije javnega značaja, zato pritrjuje pojasnilu tožene stranke, da je pri odločanju o dostopu do teh informacij temeljno načelo univerzalnega prosilca ali načelo *"erga omnes"*. Prvi odstavek 5. člena ZDIJZ namreč določa, da so informacije javnega značaja prosto dostopne pravnim ali fizičnim osebam. To pomeni, da za dostop do teh informacij ni bistven pravni interes prosilca ali njegove osebne okoliščine, pač pa je bistveno, da je informacija, za katero zaprosi, taka, da je prosto dostopna za kogarkoli. Ne glede na to, pa se dostop do informacije javnega značaja kljub temu

lahko zavrne v primeru izjem, ki jih določa 6. člen ZDIJZ. Ena od teh izjem je dostop do osebnega podatka, katerega razkritje bi pomenilo kršitev varstva osebnih podatkov v skladu z zakonom, ki ureja varstvo osebnih podatkov (3. točka prvega odstavka 6. člena ZDIJZ).

22. Po Splošni uredbi o varstvu osebnih podatkov, ki se v Republiki Sloveniji uporablja neposredno, so osebni podatki katera koli informacija v zvezi z določenim ali določljivim posameznikom; določljiv posameznik je tisti, ki ga je mogoče neposredno ali posredno določiti, zlasti z navedbo identifikatorja, kot je ime, identifikacijska številka, podatki o lokaciji, spletni identifikator, ali z navedbo enega ali več dejavnikov, ki so značilni za fizično, fiziološko, genetsko, duševno, gospodarsko, kulturno ali družbeno identiteto tega posameznika (prvi pododstavek 4. člena). Razkritje osebnega podatka je po drugem pododstavku 4. člena Splošne uredbe o varstvu osebnih podatkov eden od načinov obdelave osebnih podatkov, ki pa je po prvem odstavku 6. člena te uredbe zakonita le, kolikor je izpolnjen eden od tam določenih pogojev.[2] Kot je pravilno ugotovila tožena stranka, ZDIJZ sam po sebi ne daje organom pravne podlage, da razkrivajo in dajejo na razpolago osebne podatke posameznikov, s katerimi razpolagajo zaradi izvrševanja svojih pristojnosti. Tako razkritje je v postopku dostopa do informacij javnega značaja dopustno le v primerih, ko gre za osebne podatke, ki hkrati pomenijo, npr. tudi podatke o porabi javnih sredstev, ali podatke, povezane z opravljanjem javne funkcije ali delovnega razmerja javnega uslužbenca (prva alineja tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ), ali ko organ odloči, da je treba podatke razkriti zaradi prevladujočega interesa javnosti (drugi odstavek 6. člena ZDIJZ). Izjemoma je dostop do zahtevanih dokumentov, ki vsebujejo osebne podatke dopusten takrat, ko je te podatke mogoče iz dokumentov izločiti, prosilca pa seznaniti s preostalimi deli dokumentov (7. člen ZDIJZ, delni dostop).

23. Zoper odločbo, s katero je organ odločil o zahtevi za dostop ali ponovno uporabo informacij javnega značaja, ter zoper sklep, s katerim je organ tako zahtevo zavrgel, ima prosilec pravico do pritožbe, o kateri odloča Informacijski pooblaščenec (prvi in tretji odstavek 27. člena ZDIJZ). Postopek s pritožbo se izvaja po določbah zakona, ki ureja splošni upravni postopek (četrti odstavek 27.

---

2 Ti pogoji so: (a) posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, je privolil v obdelavo njegovih osebnih podatkov v enega ali več določenih namenov; (b) obdelava je potrebna za izvajanje pogodbe, katere pogodbena stranka je posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, ali za izvajanje ukrepov na zahtevo takega posameznika pred sklenitvijo pogodbe; (c) obdelava je potrebna za izpolnitev zakonske obveznosti, ki velja za upravljavca; (d) obdelava je potrebna za zaščito življenjskih interesov posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, ali druge fizične osebe; (e) obdelava je potrebna za opravljanje naloge v javnem interesu ali pri izvajanju javne oblasti, dodeljene upravljavcu; (f) obdelava je potrebna zaradi zakonitih interesov, za katere si prizadeva upravljavec ali tretja oseba, razen kadar nad takimi interesi prevladajo interesi ali temeljne pravice in svoboščine posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, ki zahtevajo varstvo osebnih podatkov, zlasti kadar je posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, otrok.

člena ZDIJZ). Skladno s tem tožena stranka v pritožbenem postopku preizkusi odločbo v delu, v katerem jo pritožnik izpodbija; preizkusi jo v mejah pritožbenih navedb, po uradni dolžnosti pa preizkusi, ali ni prišlo v postopku na prvi stopnji do bistvenih kršitev postopka in ali ni bil prekršen materialni zakon (247. člen ZUP). Iz povedanega izhaja, da tožena stranka v pritožbenem postopku preizkusi, ali je bila odločitev organa, ki je odločal o dostopu do informacij javnega značaja (v obravnavanem primeru CSD) pravilna in utemeljena na zakonu, ne preverja pa, ali je tudi sicer poslovanje organa zakonito in pravilno, ali prihaja pri delu organa do sistemskih nepravilnosti in tudi ne presoja njegovih odločitev v drugih zadevah. Tožena stranka je zato v obravnavanem primeru v okviru tožnikovih pritožbenih navedb presojala, ali je odločitev CSD pravilna in v skladu z zakonom, ne da bi se spuščala v tožnikove trditve o sistematičnih kršitvah CSD ter do vprašanj pravilne uporabe določb ZSV in drugih predpisov v vseh postopkih tega organa. Za presojo teh vprašanj tožena stranka ni pristojna, prav tako za to ni pristojno sodišče. V upravnem sporu namreč sodišče odloča o zakonitosti dokončnih upravnih aktov, s katerimi se posega v pravni položaj tožnika, o zakonitosti drugih aktov pa samo, če tako določa zakon (prvi odstavek 2. člena Zakona o splošnem upravnem postopku, v nadaljevanju ZUS-1). Upravni akt je upravna odločba in drugi javnopravni, enostranski, oblastveni posamični akt, izdan v okviru izvrševanja upravne funkcije, s katerim je organ odločil o pravici, obveznosti ali pravni koristi posameznika, pravne osebe ali druge osebe, ki je lahko stranka v postopku izdaje akta (drugi odstavek 2. člena ZUS-1). Povedano drugače, v obravnavani zadevi je sodišče pristojno presojati pravilnost in zakonitost odločitve, ki jo je tožena stranka sprejela z izpodbijano odločbo, ni pa pristojno ugotavljati, ali prihaja pri delu CSD do nepravilnosti, ki naj bi bile, kot navaja tožnik, sistemske narave in se zato do teh tožbenih navedb ne opredeljuje. O vprašanjih pravilnega in zakonitega delovanja CSD, kot jih zastavlja tožnik, namreč odločajo pristojna ministrstva in drugi za to pristojni organi.

24. Sodišče je torej na podlagi tožnikove tožbe presojalo pravilnost izpodbijane odločbe, ki jo je tožena stranka izdala na podlagi določb ZDIJZ. Tožnik v tožbi uveljavlja, da bi morala tožena stranka odločitev sprejeti ne le na podlagi določb tega zakona, pač pa da bi morala upoštevati tudi določbe 82. člena ZUP, saj je kot pravno podlago za svojo zahtevo za dostop do informacij pri CSD uveljavljal določbe obeh zakonov. Sodišče takemu tožnikovemu ugovoru ne sledi. V zadevi ni sporno, da je tožnik svojo zahtevo za dostop do vseh dokumentov iz zadeve CSD št. uveljavljal tako na podlagi določb ZDIJZ, kot tudi na podlagi določb ZUP. CSD je o tožnikovi zahtevi odločil z dvema upravnima odločbama - s sklepom z dne 4. 8. 2025 je odločil o njegovi zahtevi po določbah ZUP, z odločbo z dne 4. 8. 2025 pa po določbah ZDIJZ. ZUP in ZDIJZ sta različni pravni podlagi, urejata dve različni pravici in določala dva različna postopka za pridobitev informacij. Po določbah ZDIJZ zahteva prosilec dostop do informacij javnega značaja, torej informacij, ki so dostopne vsaki fizični in pravni osebi,

medtem ko po 82. členu ZUP zahteva pregled dokumentov upravne zadeve, ki niso dostopni vsem, pač pa le strankam, drugim osebam pa takrat, ko izkažejo, da imajo od tega pravno korist. Po določbah ZDIJZ prosilcu ni treba izkazovati pravnega interesa oziroma pravne koristi za dostop do informacij javnega značaja, saj gre za informacije, ki so prosto dostopne, medtem ko mora za dostop do dokumentov upravne zadeve po določbah 82. člena ZUP prosilec izkazati, da je stranka v postopku ali da ima od takega dostopa pravno korist. Da gre za dve povsem različni pravni podlagi, izhaja tudi iz petega odstavka 82. člena ZUP, ki določa, da v skladu z zakonom, ki ureja dostop do informacij javnega značaja, lahko, ne glede na določbe ZUP, vsakdo ustno ali pisno zahteva od organa, da mu omogoči dostop do informacij javnega značaja v posameznih upravnih zadevah. Kolikor torej prosilec zahteva informacijo javnega značaja iz upravnega spisa zadeve, mora organ o tem odločati na podlagi določb ZDIJZ, če pa zahteva vpogled v spis kot stranka postopka ali kot oseba, ki ima od tega pravno korist, pa po določbah ZUP. V obravnavanem primeru je CSD z odločbo z dne 4. 8. 2025 odločal o tožnikovi zahtevi za dostop do informacij javnega značaja na podlagi določb ZDIJZ, s sklepom z dne 4. 8. 2025 pa o pravici do vpogleda v upravni spis zadeve na podlagi določb 82. člena ZUP. Ker je tožena stranka z izpodbijano odločbo odločila o tožnikovi pritožbi zoper odločbo z dne 4. 8. 2025, je svojo odločitev torej pravilno oprla na določbe ZDIJZ in ni imela podlage, da bi pri odločanju uporabila tudi določbe 82. člena ZUP. Enako velja za odločitev sodišča o tožnikovi tožbi zoper tako sprejeto odločitev. Kot je že bilo pojasnjeno, je bila namreč predmet odločanja tožene stranke tožnikova pritožba zoper odločbo CSD z dne 4. 8. 2025, predmet odločanja sodišča pa odločanje o tožnikovi tožbi zoper izpodbijano odločbo, in ne presoja zatrjevanih domnevnih sistemskih kršitev. Kot rečeno, svojo zahtevo za dostop do informacij, kot informacij javnega značaja, je tožnik vložil na podlagi določb ZDIJZ, tožena stranka pa je pritrdila odločitvi CSD, da mu dostop do zahtevanih informacij javnega značaja ne more biti omogočen, ker obstaja izjema po 3. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Gre namreč za osebne podatke tožnikove hčerke, katerih razkritje bi pomenilo kršitev varstva njenih osebnih podatkov. Temu, da gre za take podatke, tožnik ne oporeka.

25. Sodišče zavrača tudi tožnikov ugovor, da tožena stranka ni presodila možnosti, da bi tožniku zagotovila vsaj delni dostop do zahtevanih informacij javnega značaja, kot ga omogoča 7. člen ZDIJZ. Te tožnikove navedbe ne držijo, saj je tožena stranka pojasnila, da se tožnikova zahteva nanaša na dva določljiva posameznika, to je na tožnika in na njegovo hčerko, da se to nanaša na vse dokumente v zadevi, da je glede celotne zahteve podana izjema po 3. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ in da delni dostop ni mogoč (na 4. strani obrazložitve izpodbijane odločbe). Tožnik je zahteval dostop do dokumentacije v povezavi z ukrepi za varstvo otroka, ki so bili uvedeni za njegovo hčerko, kot so podatki glede postopka prijave kaznivega dejanja, neobveščanja o poskusu samomora otroka, strokovne ocene ogroženosti otroka, strokovne podlage in metodologije

ocenjevanja otroka, dokumentacije multidisciplinarnega tima. Kot je nadalje ugotovila tožena stranka (na strani 5 obrazložitve izpodbijane odločbe), je tožnik v svoji zahtevi zapisal podatke svoje hčerke in svoje podatke, dokumentacija pa se nanaša na oba, kar pomeni, da tudi s prikritjem osebnih podatkov hčerke ne bi bilo moč zagotoviti njene anonimnosti. Anonimizacija, katere cilj je preprečiti, da bi bil posameznik, na katerega se nanaša določena informacija javnega značaja, določljiv, torej v obravnavani zadevi tega cilja ne bi mogla doseči,[3] kar je tudi ključni in utemeljen razlog za sprejem izpodbijane odločbe.

26. Po povedanem sodišče zaključuje, da je odločitev tožene stranke pravilna in utemeljena na zakonu ter ugotavlja, da tožnik ni uspel izkazati nezakonitosti ali nepravilnosti izpodbijane odločbe. Ker sodišče tudi ni našlo nepravilnosti, na katere je dolžno paziti po uradni dolžnosti, je tožbo na podlagi prvega odstavka 63. člena ZUS-1 zavrnilo.

PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Nova Gorica, 23. junij 2026

Višja sodnica:
Lea Chiabai

3 Tako v sodbah Upravnega sodišča, na katere se sklicuje tožena stranka.